

сихъ са. Когато азъ станахъ войвода и когато поведохъ момчетата, то моето намѣрение бѣше да презимуваме синца на Стара-планина. Азъ предложихъ своето намѣрение на дружината; но мнозина са не рѣшаваха да послѣдоватъ мойтъ примѣръ и искаха да идатъ въ Влашко. Когато азъ видѣхъ подобно колебание, то са обжриахъ камъ дружина съ слѣдующите думи: »Който е мой другаринѣ, той нека остане при мене и да слуша моите сѣвѣти; а който не иска да ходи подъ мойтъ байрякъ и да са повинява на моите заповѣди, то нека върви отъ сега на кадето иска «.

— »А дѣ щеме ние да зимуваме «? питаха момчетата. — »Защо са, мои братия, боите, когато цѣла Стара-планина е наша и когато старопланинските българе сѣ народолюбиви, гостеприемни и чистосърдечни хора, « казахъ азъ. Моите думи убѣдиха момците, които едногласно приеха предложението ми. Когато сжюзътъ ни бѣше вече заключенъ, то ние намислихме да презимуваме въ сивненската нахия, по Матейските планини, край тракийските полета. Най-ближните села, които са намираха до нашето зимовище, бѣха: Каваклие, Калаяново (Калояново) и Глушникъ. На сѣверъ, подъ планината Гребенецъ, са намира село Сѣдларово. Ние си бѣхме направиле колиба на онова мѣсто, което са нарича Рамадана. Това мѣсто е непроходимо. Да ви разскажа сега и за ония мѣстности, които са намиратъ до това мѣсто, т. е. за тракийското поле и за брѣговете на рѣка Тунжа. Величественна е тая рѣка, прекрасна е тая мѣстность, честити сѣ тамошните жители. По-главните села, кои-